

Ten tweede, schending van artikel 7, lid 1, en artikel 8, lid 1, van verordening (EG) nr. 1049/2001 door niet uitvoerig voor elk document de redenen voor het niet vrijgeven kenbaar te maken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor een uitzondering, moeten de redenen voor het niet vrijgeven van elk document uitvoerig, schriftelijk en binnen de gestelde termijn kenbaar worden gemaakt. Op 9 februari 2010, de dag waarop de door de richtlijn voorgeschreven termijn afliep, weigerde de Commissie de overige documenten vrij te geven en gaf zij geen gedetailleerde redenen voor het niet vrijgeven ervan, zoals door de verordening en de rechtspraak wordt vereist.

Verzoekers voeren bovendien schending aan van artikel 4 van verordening (EG) nr. 1049/2001 wegens het ontbreken van een concrete, individuele beoordeling van de inhoud van elk document afzonderlijk. De Commissie is ertoe gehouden, bij het bepalen of een document of enig deel ervan valt onder een uitzondering op de algemene regel dat alle documenten toegankelijk moeten worden gemaakt, een concrete, individuele beoordeling te maken van de inhoud van elk document afzonderlijk. Op 9 februari 2010, de dag waarop de door de richtlijn voorgeschreven termijn afliep, gaf de Commissie toe dat deze analyse bij de gevraagde documenten niet was uitgevoerd en dat, voor zover er een analyse was uitgevoerd, deze niet aan verzoekers werd vrijgegeven.

Verder voeren verzoekers schending aan van artikel 4, lid 3, van verordening (EG) nr. 1049/2001 en artikel 6, lid 1, van verordening (EG) nr. 1367/2006 wegens het onrechtmatige toepassen van de uitzondering van artikel 4, lid 3. De Commissie voerde aanvankelijk de uitzondering van artikel 4, lid 3, aan voor ongeveer tweehonderd documenten. Op 9 februari 2010, de dag waarop de door de richtlijn voorgeschreven termijn afliep, gaf de Commissie de documenten niet vrij. Opdat er van de uitzondering van artikel 4, lid 3, sprake kan zijn, dient de Commissie aan te tonen dat het document of de informatie die het bevat haar besluitvormingsproces ernstig zou ondermijnen. Verzoekers betogen dat de documenten, die milieu-informatie betreffende emissies in het milieu bevatten, het besluitvormingsproces van de Commissie niet ernstig zouden ondermijnen en dat, voor zover een document of informatie voor een uitzondering in aanmerking zou komen, een hoger openbaar belang hun openbaarmaking gebiedt.

Tevens voeren verzoekers schending aan van artikel 4, lid 6, van verordening (EG) nr. 1049/2001 wegens het niet bewerken van documenten. Indien de Commissie weigert de gevraagde documenten vrij te geven, moet zij overwegen, indien mogelijk, de delen die anders onder de uitzondering vallen, te bewerken, en de delen die buiten de uitzondering vallen, openbaar maken. Verzoekers stellen dat de Commissie die bewerking niet heeft overwogen of uitgevoerd en daardoor informatie of delen van documenten niet heeft vrijgegeven, die anders openbaar hadden moeten worden gemaakt.

Ten slotte wordt aangevoerd dat verweerster artikel 4, lid 7, van

verordening (EG) 1049/2001 heeft geschonden, door niet de periode te bepalen gedurende welke de uitzondering van artikel 4, lid 3 van toepassing zal zijn. Indien de Commissie weigert gevraagde documenten of delen ervan vrij te geven, dient zij te bepalen gedurende welke de periode de uitzondering van toepassing is. Verzoekers voeren aan dat de Commissie heeft nagelaten de periode te bepalen en kenbaar te maken gedurende welke een voor het overige geldige uitzondering van toepassing is.

-
- (¹) Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (PB 2001 L 145, blz. 43).
- (²) Verordening (EG) nr. 1367/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 6 september 2006 betreffende de toepassing van de bepalingen van het Verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden op de communautaire instellingen en organen (PB L 264, blz. 13).
- (³) Richtlijn 2009/28/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en houdende wijziging en intrekking van richtlijn 2001/77/EG en richtlijn 2003/30/EG (Voor de EER relevante tekst) (PB L 140, blz. 16).

Beroep ingesteld op 11 maart 2010 — Conte e.a./Raad

(Zaak T-121/10)

(2010/C 134/72)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partijen: Giovanni Conte (Pomezia, Italië), Casa del Pescatore Soc. coop. rl (Civitanova Marche, Italië), Guidotti Giovanni & Figli Snc (Termoli, Italië), Organizzazione di produttori della pesca di Civitanova Marche Soc. coop. rl (Civitanova Marche, Italië), Consorzio gestione mercato ittico Manfredonia Soc. coop. rl (Cogemim) (Manfredonia, Italië) (vertegenwoordigers: P. Cavasola, G. Micucci en V. Cannizzaro, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

— de bestreden verordening nietig verklaren;

— de verwerende partij verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Onderhavig beroep is gericht tegen verordening (EG) nr. 1224/2009 van de Raad van 20 november 2009 tot vaststelling van een communautaire controleregeling die de naleving van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid moet garanderen, tot wijziging van verordeningen (EG) nr. 847/96, (EG) nr. 2371/2002, (EG) nr. 811/2004, (EG) nr. 768/2005, (EG) nr. 2115/2005, (EG) nr. 2166/2005, (EG) nr. 388/2006, (EG) nr. 509/2007, (EG) nr. 676/2007, (EG) nr. 1098/2007, (EG) nr. 1300/2008, (EG) nr. 1342/2008 en tot intrekking van verordeningen (EEG) nr. 2847/93, (EG) nr. 1627/94 en (EG) nr. 1966/2006.

De verzoekende partijen in deze zaak zijn alle actief in de visserij en zijn onderworpen aan de bij de bestreden verordening voorziene verplichtingen.

Ter onderbouwing van hun vorderingen stellen zij:

- ongeldigheid van de artikelen 9, leden 2 en 3, en 10, leden 1 en 2, van de bestreden verordening, voor zover deze bepalingen een onvoorwaardelijke verplichting inhouden om vissersvaartuigen van meer dan 15 meter uit te rusten met een dubbel volgsysteem, namelijk met het bij artikel 9 voorgeschreven satellietvolgsysteem alsook met het automatisch identificatiesysteem. Het betreft twee verschillende volgsystemen die in wezen dezelfde functie vervullen. Die verplichting is niet naar behoren gemotiveerd. Zij is bovendien in strijd met het evenredigheidsbeginsel uit het oogpunt van de noodzakelijkheid en de doeltreffendheid van de maatregel. De verplichting om dergelijke vaartuigen met een dubbel volgsysteem uit te rusten, brengt voor de verzoekende partijen voorts een financiële last mee die niet door een redelijk vereiste wordt gerechtvaardigd;
- ongeldigheid van de artikelen 15 en 17 van de bestreden verordening, voor zover die bepalingen voor vissersvaartuigen met een lengte van 12 meter of meer in de verplichting voorzien om bepaalde gegevens dagelijks te verstrekken, en hoe dan ook vóór het binnenlopen in de haven dan wel ten minste vier uur vóór aankomst in de haven. Een dergelijke verplichting is onredelijk, onevenredig en onmogelijk uitvoerbaar. Vooral voor vissersvaartuigen die in de kleinschalige visserij worden ingezet in visserijzones die, uitgedrukt in vaartijd, op korte afstand van de havens zijn gelegen, is die verplichting onmogelijk uitvoerbaar, tenzij de vaartuigen buiten de haven blijven wachten totdat de termijnen zijn verstreken;
- ongeldigheid van de controle- en inspectieregeling, voor zover de bestreden verordening de onvoorwaardelijke verplichting inhoudt om toegang te verstrekken tot de vertrekken van het vaartuig, alsook tot bestanden en elektronische documenten, en om inspecties en ondervragingen door functionarissen te ondergaan die zonder rechterlijke toestemming werken en niet onder het toezicht van de gerechtelijke politie staan. Zo wordt inbreuk gepleegd op het recht op vertrouwelijkheid, het recht op eerbiediging van het huis, het recht op eerbiediging van het privé- en het persoonlijk leven alsmede op het recht van verweer, in hun verschillende vormen. Een dergelijke controle schendt niet alleen de voornoemde grondrechten, maar leidt als gevolg van het ingrijpend karakter ervan bovendien tot een volledige uitholling van het recht van de in de visserij actieve marktdeelnemers om de hun door de oprichtingsverdragen gewaarborgde economische vrijheid uit te oefenen. Een bijzondere ongeldigheidsgrond betreft artikel 82, dat de inspectiefunctionarissen de bevoegdheid verleent om bewarende maatregelen te treffen in verband met de bewijzen van mogelijke inbreuken;
- ongeldigheid van artikel 73, lid 8, van de bestreden verordening, voor zover volgens deze bepaling de staten de uit de controleregeling voortvloeiende kosten mogen doorberekenen aan de reders van de vissersvaartuigen. Deze bepaling is kennelijk ongeldig omdat zij in strijd is met het beginsel van de sociale verdeling van de kosten die nodig zijn voor de verwezenlijking van algemene belangen;
- ongeldigheid van artikel 92 van de bestreden verordening, voor zover daarbij wordt voorzien in een regeling voor overdracht van de aansprakelijkheid voor mogelijke inbreuken, die – ongeacht door wie deze worden begaan – uiteindelijk door de eigenaar van het vissersvaartuig en zijn eventuele rechtsopvolgers moet worden gedragen. Deze bepaling is in strijd met de beginselen van het persoonlijke karakter van de aansprakelijkheid, van bescherming van de privé-eigendom en van evenredigheid, aangezien daarmee redelijkerwijs niet wordt beoogd te voorkomen dat de sanctieregeling wordt omzeild;
- ongeldigheid van artikel 103 van de bestreden verordening, voor zover daarin wordt bepaald dat de niet-nakoming door een staat van de bij de verordening voorziene verplichtingen kan leiden tot schorsing van de financiële bijstand uit hoofde van verordeningen nr. 1198/2006⁽¹⁾ en nr. 861/2006⁽²⁾. De schorsing van de bijstand impliceert dat de aansprakelijkheid overgaat van de staat op de individuele marktdeelnemers, die dus de nadelige gevolgen van handelingen van de staat moeten dragen. Deze vorm van overdracht van de sanctie schendt het beginsel van het persoonlijk karakter van sancties en het evenredigheidsbeginsel;
- ongeldigheid van artikel 14, leden 1, 2, 3, 4 en 5, artikel 17, lid 1; artikel 58, leden 1, 2, 3 en 5; artikel 59, leden 2 en 3; artikel 60, leden 4 en 5; artikel 62, lid 1; artikel 63, lid 1; de artikelen 64, 65 en 66, leden 1 en 3; de artikelen 67, lid 1, en 68 van de bestreden verordening. Deze verordening berust namelijk uitsluitend op artikel 37 EG op grond waarvan een gemeenschappelijk visserijbeleid kan worden ingesteld, en de in de verordening vervatte maatregelen zijn slechts

rechtmatig indien zij verband houden met het visserijbeleid dat door de gemeenschapsinstellingen door middel van verschillende regelingen is ingesteld. Voornoemde bepalingen betreffen evenwel geen aan het gemeenschappelijk visserijbeleid onderworpen sectoren en soorten, zodat zij buiten de werkingssfeer van artikel 37 EG vallen.

(¹) Verordening (EG) nr. 1198/2006 van de Raad van 27 juli 2006 inzake het Europees Visserijfonds.

(²) Verordening (EG) nr. 861/2006 van de Raad van 22 mei 2006 houdende communautaire financieringsmaatregelen voor de tenuitvoerlegging van het gemeenschappelijk visserijbeleid en op het gebied van het zeerecht.

Beslissing van de kamer van beroep: verwerping van het beroep

Aangevoerde middelen: schending van artikel 7, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 207/2009 (¹) doordat het aangevraagde teken de geclaimde waren niet rechtstreeks beschrijft, en voorts schending van artikel 7, lid 1, sub b, van verordening nr. 207/2009 doordat dit teken niet het vereiste onderscheidend vermogen mist.

(¹) Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het gemeenschapsmerk (PB L 78, blz. 1).

**Beroep ingesteld op 18 maart 2010 — Hartmann/BHIM
(Complete)**

(Zaak T-123/10)

(2010/C 134/73)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Paul Hartmann AG (Heidenheim, Duitsland) (vertegenwoordiger: N. Aicher, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

Conclusies

- vernietiging van de beslissing van de vierde kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) van 20 januari 2010 in zaak R 601/2009-4;
- verwijzing van verweerder in de kosten, daaronder begrepen de kosten van de procedure voor het BHIM.

Middelen en voornaamste argumenten

Betrokken gemeenschapsmerk: woordmerk „Complete” voor waren van de klassen 5 en 10 (aanvraag nr. 7432024)

Beslissing van de onderzoeker: afwijzing van de aanvraag

**Beroep ingesteld op 17 maart 2010 — Lidl Stiftung/BHIM
— Vinotasia (VITASIA)**

(Zaak T-124/10)

(2010/C 134/74)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Duitsland) (vertegenwoordigers: M. Schaeffer en A. Marx, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Vinotasia GmbH (Koblenz, Duitsland)

Conclusies

- de beslissing van de vierde kamer van beroep van 14 januari 2010 in beroepsprocedure R 1054/2008-4 vernietigen,
- oppositie nr. B 1 027 947, die op 30 juni 2006 werd ingesteld, afwijzen voor zover deze oppositie werd toegewezen bij beslissing van de oppositieafdeling van 30 mei 2008,
- verweerder verwijzen in de kosten van de procedure voor het Gerecht van de Europese Unie en van de procedure voor de vierde kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen),